

[Erik Andersen (Fr.borg amt)]
 en hovedaftale. En sådan hovedaftale er jo på dette tidspunkt ikke færdigforhandlet og derfor heller ikke afsluttet, og det er klart, at de to parter, der er repræsenteret i dette udvalg under højesteretsdommer Hermanns ledelse, i nogen grad vil være afhængige af, hvilket forhandlingsresultat der kan nås vedrørende en ny hovedaftale.

Derfor finder jeg, at det i og for sig er en smule upassende at fremsætte dette forslag netop nu, især fordi der går forlydender om, at man i udvalget vil kunne gøre sig færdig i dette efterår, færdig, forstået måske på den måde, at man ikke når til enighed, men at man i alt fald kan blive så færdig, at der kan afgives forskellige betænkninger. Det er forlydender, og man må naturligvis håbe, at de er i overensstemmelse med de faktiske forhold.

Det væsentligste ved SF's forslag er vel også det, at man nu kan konstatere, at alle partier i denne sal er tilhængere af, at man skal have en arbejdsret. Jeg finder, at det er værdifuldt, at man på denne lidt indirekte måde får bekræftet, at der også i socialistisk folkeparti er tilslutning til, at arbejdsretten bevares. Jeg finder, at det er en forudsætning for, at parterne overhovedet er i stand til at indgå overenskomster, at man har en arbejdsret, der er i stand til at afgøre, hvornår der foreligger brud på disse kollektivt indgåede overenskomster, og derfor synes jeg også, det er værdifuldt, at denne erkendelse nu omfatter alle partier i folketinget.

Jeg skal ikke gennemgå de enkelte punkter i SF's forslag, men bare fremføre, at der i debatten om arbejdsretten også har været fremsat ønske om, at arbejdsrettens kompetence blev udvidet, sådan at arbejdsretten fra at være en domstol, der alene dømmer i sager vedrørende brud på kollektive overenskomster indgået mellem arbejdere og arbejdsgivere, bliver en domstol, der får kompetence til at dømme i brud på alle indgåede aftaler uanset organisationsforholdet, altså også omfattende de grupper, der i dag er under visse former for funktionær- og tjenestemandregulativer.

Jeg vil ikke bekræfte den opfattelse, visse deltagere i debatten har givet udtryk for ved at betegne arbejdsretten som en klasse-domstol. Jeg finder, at denne betegnelse er

forkert, men netop derfor burde arbejdsrettens kompetence også udstrækkes til at omfatte alle kollektivt indgåede aftaler mellem arbejdsgivere og arbejdstagere, uanset hvilket økonomisk ejerforhold der ligger hos arbejdsgiverparten.

Der er i SF's forslag og har også i debatten været tale om en vis form for retsgrundlag eller retspraksis. Jeg finder, at det rigtige ord må være retspraksis. Retsgrundlaget er jo de kollektivt indgåede overenskomster og en eventuel hovedaftale. Retspraksis er derimod de af domstolen afsagte kendelser gennem årene, og det er klart, at en af svaghederne ved den ikke mere gældende hovedaftale, nemlig den, der blev indgået den 18. november 1960, var, at det i samtlige protokobemærkninger til hovedaftalen var anført, at man med disse nye bestemmelser ikke søgte nogen ændring af den eksisterende retspraksis. Derfor må man ønske for de to parters vedkommende og også for domstolen, at den hovedaftale, der nu forhandles om, ikke kommer til at indeholde tilsvarende bestemmelser, men at man virkelig ved indgåelsen af den ny hovedaftale tager højde ikke mindst for den demokratiseringstendens, som den indgåede samarbejdsaftale er udtryk for, således at de kendelser, der efter en ny hovedaftale vil blive afsagt på grundlag af en revideret lov om arbejdsret, vil blive kendelser, der ligesom starter på en frisk, helt forglemmende de ting, der skete fra 1900 op til i dag. På den måde må man vel sige, at SF-forslaget indeholder noget virkelig konkret, selv om det i bestemmelsen i punkt 6 er noget forunderligt formuleret.

En enkelt ting, som også har en vis betydning i debatten og i alt fald i den offentlige debat har spillet den helt overvejende rolle, er diskussionen om de uvarslede arbejdsstandsninger. Her er der to ting, som jeg finder det ville være rimeligt at tage frem til en debat. Den ene er spørgsmålet om, i hvilken udstrækning arbejdsretten skal beskæftige sig med ikke-varslede arbejdsstandsninger. Som forholdene er i dag, kan en hvilken som helst ikke-varslet arbejdsstandsning indklages, om den er på 5 eller 15 minutter, på 1 dag eller på 3 dage, og det betyder, at arbejdsretten på den måde får en lang række sager til behandling